

Taalpunt weer op gang na lockdowns

Bij elkaar komen kon tijdens de afgelopen lockdowns niet. Voor de laaggeletterden in Capelle aan den IJssel, zoals Rudy Panday, had dat grote gevolgen.

Jamie van Velzen

Capelle aan den IJssel

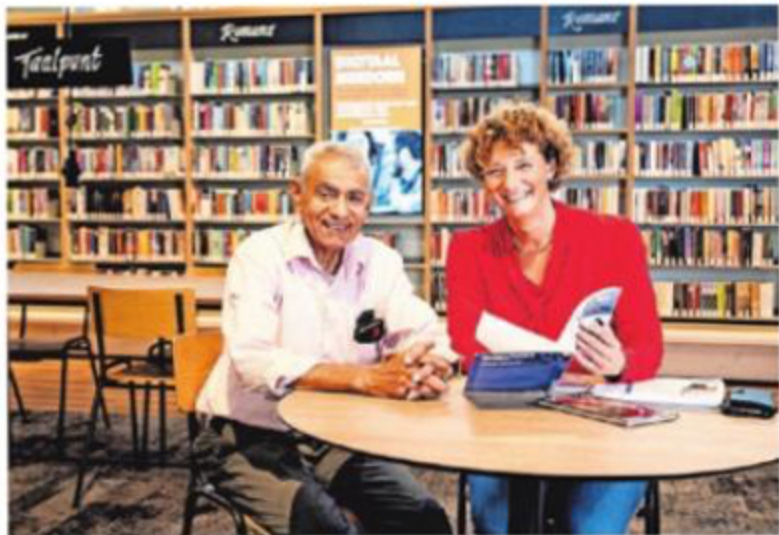
Die lockdowns waren bijna funest voor Panday. „Ik kon wel eenvoudige leesboekjes voor volwassenen ophalen, maar dat was het”, vertelt hij. Er was ook wel een Online Taalcafé opgezet, zodat mensen via de laptop thuis bleven meedoen, maar voor Rudy lukte dat niet.

Hij is maar wat blij dat hij in ieder geval weer wekelijks naar de bibliotheek aan het Stadsplein mag. Op woensdag oefent hij daar met 'computeren' zoals internetbankieren en op donderdag doet hij één op één taal oefeningen met een vrijwilligster. „Mensen kunnen dan aangeven wat ze voor zichzelf willen verbeteren op dat moment”, zegt Yvonne Polman, coördinator Digi-Taalhuis Capelle aan den IJssel.

Flyers

Na de lockdown zijn veel mensen weer teruggekomen, maar is er ook een deel definitief afgehaakt, zegt Polman. „Zij zijn lastig te bereiken. We hebben flyers uitgedeeld en proberen volop het onder de aandacht te krijgen, juist ook bij nieuwe mensen, zodat ze weten dat het taalhuis er is.”

Rudy Panday dacht er tot 2019 niet zelf aan om dit te gaan doen. Hij was druk aan het werk als

▲ Rudy Panday en Yvonne Polman in de bibliotheek van Capelle aan den IJssel. FOTOFRANKDE ROO

schilder en moeilijkheden met klanten werden via de projectmanager geregeld. Na zijn pensioen begon zijn dochter wat dingen op te merken. „Ik durfde nooit echt deel te nemen aan een groeps gesprek, omdat ik het niet begreep. Ook iets regelen op de computer ging moeilijk voor mij.”

Via een publicatie in de wijkkrant, kwam het Digi-Taalpunt bij haar in het vizier. Ze vond dat wel iets voor hem, maar hij ging niet gelijk. „Mijn vrouw doet altijd alles, waarom zou ik het moeten doen?” Op aandringen van het thuisfront ging hij toch maar, ook al is Nederlands zijn moedertaal. Spijt heeft hij absoluut niet. „Ik schaamde mij in het begin dat ik er niet jaren geleden al iets aan had gedaan. Ik had dit veel eerder moeten doen.”

Het is juist enorm belangrijk dat iemand laaggeletterdheid bij een ander herkent, zegt wethouder armoedebeleid, Harriët Westerdijk. Uit onderzoek van Stichting Lezen en Schrijven blijkt dat twee derde van de Nederlanders denkt geen laaggeletterd persoon te kennen. En dat terwijl er bij elkaar zo'n 2,5 miljoen Nederlan-

ders moeite hebben met lezen en schrijven. „Voor sommige mensen is de drempel te hoog, uit schaamte, om zelf naar bijvoorbeeld de bibliotheek te gaan. Iemand anders kan ze er dan op wijzen.”

Actieplan

De gemeente Capelle wil de komende jaren ook investeren om laaggeletterdheid in de stad aan te pakken. Eind 2020 is er actieplan opgesteld om de geschatte negenduizend Capellenaren te helpen. „Denk hierbij aan bewustwording van het probleem, opleiding van professionals, ook binnen de gemeentelijke organisatie, die het sneller herkennen en meer fysieke plekken die cursussen of trainingen aanbieden.” Naast de bibliotheek, is dit in Huizen van de Wijk in Middeldwating en Schenkel nu ook mogelijk.

Het ultieme doel is volgens Polman en Westerdijk om iedere Capellenaar weer mee laten doen in de samenleving. Panday is daar een goed voorbeeld van. „Ik ben zelfverzekerd geworden en kan beter met de computer overweg.”